

Тая мисълъ я убодри и тя стана, готвейки се да излезе.

Ала щомъ излезе на пѣтя — пресрещнаха я двама стражари,

Тѣ я повърнаха въ кръчмата и едина ѝ каза: Павелъ разправи, че Петко е умрѣлъ и че ти си му дала нѣкакви прахове.

— Той! — извика тя съ все сила.

— Тѣй каза Павелъ.

— А каза ли, че той е донесълъ прахове?

— Какво е казалъ повече ще чуешъ подире.

— Тѣй ли! — тя не можеше да се владей. . . Азъ искамъ да ме срещните съ него. Искамъ да го заплюя. . . Защото той уби Иванъ Тѣнкия; донесе прахове, отъ които умре моя мжжъ. И сега иска да изклинчи. Той трѣбва да овисне на бѣсилката преди мене.